

den onderwijzer in het rechteroog, die daarover, en met recht, in toorn geraakte en Karel de school uitjoeg, tevens hem zeggende, dat hij er den Directeur kennis van zou geven.

Dit zou kwade gevolgen voor Karel gehad hebben, als zijn al te goede oom niet tusschenbeide gekomen was. De Directeur, die reeds meer geklaagd had over Karels gedrag op school en over zijne vernielzucht, was tot het besluit gekomen hem voor altijd van de school te verbannen. Hij wilde dit besluit aan Karels vader bekend maken en zond een bode met een brief naar hem af. Maar juist toen die bode met dien brief in de hand aanschelde, betrad ook oom de stoep. Hij zag den brief en begrijpende wat deze beteekende, zeide hij aan den bode, dat hij dien brief wel aan zijn broer zou geven,

't geen de bode geloofde, dat oom doen zou. Maar oom gaf den brief niet aan Karels vader. Hij ging dadelijk naar den Directeur, dien hij zeer goed kende, en wist hem over te halen van dit besluit terug te komen en nog eenmaal geduld met Karel te oefenen. De Directeur liet zich daartoe bewegen; maar zonder straf kwam Karel er niet af. Hij werd een paar plaatsen verlaagd en moest, in tegenwoordigheid van al de schooljongens, zijne misdaad belijden en om vergeving vragen.

Dat was het slot van Karels geschiedenis met zijn verrekijker. Of hij zich later beter gedragen en zijn vernielzucht bedwongen heeft, weet ik niet, maar dit kan ik je nog zeggen, — en hiermede besloot de vader zijn verhaal — dat Karel nooit weer een verrekijker van zijn oom gekregen heeft.

DE WORM EN DE OOIEVAAR.

Ergens stond een heel oud huis midden in een groot bosch, omringd van groene weiden. Klimopplanten waren tot op het dak geklommen en hadden het als met een deken omhangen. Zelfs van den hoogen schoorsteen was bijna niets meer te zien dan de bladeren en ranken van de klimopplant. Ook de vensters waren geheel in het groen verborgen, zoodat het daglicht niet meer in het oude huis kon doordringen. Dit hinderde echter de bewoners niet, want er was niemand in.

Vele jaren geleden was dit huis de verblijfplaats van een rijken man, die echter toen zijne vrouw en kinderen gestorven waren, het huis verlaten en zich ergens anders ter woon begeven had. Sedert zijn vertrek werd het huis er niet beter op, vooral toen de herfstwinden de muren deden schudden, de ruiten stuk braken en de steenen afbrokkelden. De kelders stonden vol water; de houten vloeren begonnen te rotten en de tuin zag er uit alsof er de Turken huis hadden gehouden. Toen het winter werd

geleek het huis op een grooten sneeuwklomp, en de jongens uit het dorp kwamen en hadden er veel pret.

Bij de eerstvolgende lente verdween de sneeuw en toen zag het huis er nog meer ontredderd uit en scheen zijn ondergang nabij. Maar de weiden werden weer groen en de boomen begonnen uit te spruiten. Dat was de tijd voor den ooievaar, die zijn nest op het huis gebouwd en er zijn zomerwoning van gemaakt had. Betere gelegenheid was er voor hem in de heele wereld niet. Het was hier muisjesstil en hij kon met zijne lange pooten door tuin en weide stappen, zonder bevreesd te zijn dat hem iemand kwaad zou doen. Om die reden kwam hij elk voorjaar terug en klapperde van pret, als hij op zijn nest stond en zijn rijk overzag.

Op zekeren zomerschen dag vloog hij weer naar zijn nest. Hij was op de vangst geweest en had vijf dikke kikkers gepakt, die hij nu naar zijn vrouw en kinderen bracht. Twee andere kikkers zaten in zijn maag; hij had ze opgeslokt en dan nog als toegift

een dikke slang genoten. Zijn honger was dus gestild en thans bracht hij het overige van den maaltijd naar het nest. Onderwijl hij er zachtjes heen vloog, zag hij een worm op den grond kruipen, en denkende daarmede zijn wijfje een plezier te doen, daalde hij neder vlak naast den worm, die dat niet heel aangenaam vond.

»Ben je bang?» vroeg de ooievaar.

»Een beetje. Ach, spaar mijn leven!» zuchtte de worm, die zich van angst heen en weer kronkelde.

»Ik denk ook wel dat je mij zien kunt,» zei de ooievaar.

»Ach neen! Hoe zou ik kunnen zien? Ik ben blind. Maar ik hoorde u aankomen en werd zóó benauwd, dat ik mijn gat niet kon terugvinden.»

Er kwam een gevoel van hoogheid in den ooievaar. Het streefde hem dat een worm bang voor hem was, en om hem te toonen hoe verheven hij was, ging hij op zijn ééne poot staan en keek hem met fierheid aan.

»Je weet dus dat ik de ooievaar ben!» begon hij opnieuw.

»Ach ja! Ach ja!» kermde de worm.

»Je siddert dus voor me?»

»Ja. Zou ik dat niet doen? Zelfs de kikkers in de sloot zijn bang voor u en verschuilen zich onder het króos, als ze u zien aankomen. Alle wormen zijn bevreesd, als ze u hooren kleppen en kleppen, want ik weet dat er reeds meer dan duizend door u opgeslokt zijn.»

»'t Is ook mijn plan je op te eten,» zei de ooievaar. »Maar thans niet. Ik heb geen honger op 't oogenblik. Maar als ik honger krijg, dan zal ik je beetpakken..... Waar ga je heen?» vroeg hij, ziende dat de worm naar haar gat kroop.

»Ik wou mijn woning opzoeken.»

»Blijf nog wat en wees niet bang. Ik heb je immers gezegd, dat ik geen honger heb.... Waar blijf je 's winters?»

»Hier in dit gat.»

»Dat moet toch naar voor je zijn te wonen tusschen sneeuw en ijs. Krijg je geen koude pooten?»

»Ik heb geen pooten, en als het erg koud is, kruip ik diep in den grond.»

»Wat doe je voor je kost?»

»Ik bebouw den grond, of liever ik help den landbouwer.»

»Je bent dus zooveel als boerenknecht!» riep de ooievaar op minachtenden toon uit. »Welk een lage betrekking bekleed je in de maatschappij! Ik ben veel verhevener dan jij.... Maar nu ga ik weg en zal wel later met je spreken.»

De ooievaar vloog naar zijn nest en de worm wrong zich in haar gat.

Eenige dagen later wandelde de ooievaar door den tuin en kwam bij het gat, waarin de worm zich had verborgen.

»Worm!» riep hij.

Maar er kwam geen antwoord.

»Worm! Kom te voorschijn!» riep de ooievaar andermaal.

»Ik durf niet,» antwoordde de worm vol vrees.

Nu werd de ooievaar kwaad en streek met zijn langen bek zoo hard langs het gat, dat de grond er van schudde.

Dat scheen te helpen. Althans de worm kwam naar boven, bevende en trillende van angst.

»Waarom kom je niet, als ik je roep!» zei de ooievaar. »Weet je dan niet dat ik je meerdere ben? En voel je niet dat het een eer voor je is, als ik bij je kom?»

»Wees niet boos,» zei de worm ootmoedig. »Ik ben zoo bang opgegeten te worden.»

»Dat heeft nog geen haast. Zeg mij toch eens duidelijk wat je den heelen dag uitvoert? Slaap je altijd?»

»O neen; ik werk dag en nacht. Ik doorploeg de aarde en graaf gangen.»

»Gangen onder den grond!» riep de ooievaar uit. »Waartoe kan dat noodig zijn?»

»De grond wordt er weeker van en er ontstaat vruchtbare aarde, teelaarde, waaruit gras en bloemen ontspruiten. Wanneer ik den grond niet doorwoel, wordt de aarde niet vruchtbaar en kan er geen gras, geen plant groeien, en vinden de insecten en vogels geen verblijf.»

»Maar hoe kan jij de aarde vruchtbaar maken?»

»Dat doe ik aldus,» antwoordde de worm. »Ik verzamel al de bladeren, die de herfst

van de boomen heeft geschud, maal ze fijn en vermeng ze met de aarde, die daardoor voedsel krijgt en vruchtbaar wordt."

»Wel, ik moet zeggen, je doet dan een goed werk."

De ooievaar zei nog meer, maar zei dat zóó zacht, dat de worm het niet hooren kon. Hij moest erkennen, dat de worm toch nuttiger was voor de maatschappij, dan hij. 't Is waar, hij verslond vele kikkers, maar dat bracht weinig voordeel aan.

»Mag ik u een goeden raad geven," vroeg de worm, meenende dat de ooievaar hem een goed hart toedroeg. »Ik wou u waarschuwen tegen een dreigend gevaar."

»Zou mij een gevaar dreigen!" riep de ooievaar op hoonenden toon uit. »Mij? Ieder houdt van mij. De boeren zien mij graag komen. Niemand mag op ons schieten of onze jongen uit het nest halen. Die het doet wordt in de gevangenis geworpen."

»Vergun mij u iets te zeggen," zei de worm. »U heeft goede oogen, maar u kunt toch niet zien, wat er binnen in de aarde gebeurt. Wij graven diepe en lange gangen. Ik wou wel dat u het zien kondt. De heele tuin is doorgraven en er zijn meer dan vijftig duizend wormen die dat werk doen."

»Wat?" vroeg de ooievaar. »Wat? Meer dan vijftig duizend wormen! Een lekker hapje voor ons!"

En hierbij begon hij te klepperen van pret in het vooruitzicht van een lekkeren maaltijd.

Dit merkte de worm, die nu van angst weer naar haar gat kroop.

»Waar ga je naar toe?" vroeg de ooievaar.

»Naar mijn huis. Ik word bang."

»Je hebt nog tijd. Vertel me nog wat. Is er nog iets bijzonders?"

»Ja, ik wou u nog mededeelen, dat wij het oude huis heelemaal ondergraven hebben."

»Ha! ha! ha!" lachte de ooievaar.

»Lach niet," zeide de worm ernstig. »Bedenk eens hoe vervallen het oude huis is. 't Kan niet lang meer staande blijven. 't Zal ineenstorten."

De ooievaar hield niet op met lachen. Hij vond het te kinderachtig te denken, dat wormen in staat zouden zijn een huis te doen vallen. Daarbij werd hij boos, dat zulk een

nietig schepsel het gewaagd had hem daarop opmerkzaam te maken, en strekte zijn langen bek uit, om den worm te pakken, maar deze was reeds in haar gat gekropen.

De ooievaar vloog nu naar zijn nest en deelde aan zijn vrouwtje mede, wat de worm hem gezegd had, waarop beiden begonnen te schateren over de onnoozelheid van zoo'n klein schepsel.

»Je hadt je niet zoo familiaar moeten maken met zoo'n worm," zei de ooievaar. »'t Is gemeen volk, dat niet past bij ons fatsoen. Je hadt den worm doodeenvoudig moeten oppikken. Dan was je verstandig geweest. Maar de mannen zijn nu eenmaal niet zoo wijs als de vrouwen. Verbeter je leven."

»Nu, ik beloof je," zei de ooievaar, »dat ik het hem wel betaald zal zetten."

Een week ging voorbij. 't Was een mooie zomersche dag, en de beide ooievaars zaten op het nest met hunne jongen, die al veeren begonnen te krijgen en elken dag meer honger hadden.

»Ik moet er eens op uit," zei de ooievaar. »Ik moet zien eenig voordeel te halen. Maar waarheen zal ik gaan? Naar de sloot om kikkers te pakken? Maar die domme beesten verbergen zich altijd onder kroos en bladeeren, als ik kom. Ik moet eens rondzien, of ik soms wat wormen kan beetpakken. Maar wat is dat? Het kraakt onder ons. Wat zou dat zijn?"

»Ik voel het ook," zei de ooievaar. »Het dak begint zich te bewegen. Als er maar geen."

Zij kon niet verder spreken. Het huis begon te waggelen en. krak! krak! krak! Daar stortte het ineen en was in 't volgend oogenblik een puinhoop geworden. De ooievaars vlogen in de hoogte, maar hun nest zonk in de diepte weg en de jonge ooievaars werden onder het puin bedolven.

»Ach, mijn arme kinderen!" schreeuwde de ooievaar.

Beide ooievaars vlogen af en toe rondom de plaats, waar zij meenden, dat het nest was neergevallen. Maar zij zagen het niet en werden bedroefd. Eindelijk vlogen zij weg en zochten andere ooievaars op, om hun te

vertellen welk een onheil hun overkomen was. Zij dachten daarbij aan den worm, die hen gewaarschuwd had. Ach, hadden zij maar naar zijn stem geluisterd en waren zij maar niet zoo trotsch en eigendunkelijk geweest! Doch het berouw kwam nu te laat. Toch wilde de ooienaar zich wreken en vloog weer naar den tuin om den worm op te zoeken. Maar de worm hield zich schuil en kwam eerst des avonds te voorschijn, en den kop vooruit stekende, beproefde zij de lucht.

»Ik denk dat wij mooi weer zullen krijgen,» zeide hij. »Wij kunnen nu goed aan

't werk gaan, vooral nu die groote schreeuw-ers en slokken weggevlogen zijn.»

Wat leert u deze geschiedenis?

Dat het goed is het kleine, het geringe niet te verachten. Ons gansche leven hangt van kleinigheden aan elkander. 't Is al meer dan eens gebeurd, dat een kleine mug in eens menschen oog is gevlogen en 't gezichtsvermogen heeft bedorven. Voor iemand, die een hooge borst zet en meent iets te zijn, is het nuttig te bedenken, dat God den hoo-vaardige wederstaat en den nederige genade geeft.

ALLERLEI.

Eene stad in de wolken. Er is reeds veel geschreven over luchtspiegelingen, over zeeën, rivieren, landschappen, die men in de lucht, in de wolken kan zien. Eene der merkwaardigste is de luchtspiegeling, die men de *stille stad* noemt en die men 's morgens vroeg in Juni in de Noordelijke ijszee waarneemt. Allereerst vertoont zich een zware nevel en als deze opklaart, ziet men duidelijk eene stad met ouderwetsche gebouwen, die veel op kerken met hooge torens gelijken. Berekend naar hare uitgestrektheid moet die stad minstens 20.000 inwoners bevatten. Tot dusver is het nog niemand gelukt eene stad op aarde aan te wijzen, die op haar gelijkt. Sommigen zoeken haar in Rusland, anderen in Engeland. Men heeft haar den naam van *stille stad* gegeven, omdat er geen levend wezen in te zien is.

Fietsen en bicycles zijn reeds van ouden datum. Men heeft op obelisk (hooge zuilen) in Egypte de afbeeldingen ontdekt van mannen, die op twee wielen zaten en rondreden. Deze obelisk zijn reeds vele eeuwen oud.

Een bijbel als aanbeveling. Eenige jaren geleden trad een aankomende jongeling een kantoor binnen en verzocht om geplaatst te

worden. De chef zei tot hem: »Ik zal u een plaats op mijn kantoor geven, wanneer uwe getuigschriften goed zijn. Laat ze mij zien.» De jongeling had een valiesje, en toen hij dit opende, viel er een bijbeltje uit. »Wat moet dat boek hier?» vroeg de chef. »Dat is mijn Bijbel,» was het antwoord. »Ik heb aan mijne moeder beloofd er elken dag een hoofdstuk uit te lezen, en ik wil dit ook doen.» — »Goed, goed,» zei de chef. »Ik heb geene andere aanbeveling noodig. Gij kunt op mijn kantoor komen.»

Twee Chineezers, die het christendom omhelsd hadden, richtten een zaak op onder de volgende voorwaarden: 1. wij willen nooit iets koopen of verkoopen, dat voor onze medemenschen nadeelig is; 2. Wij willen op Zondag onzen winkel gesloten houden; 3. Van alles wat wij verkoopen, willen wij den Heere een tiende geven, het zij voor de zending of de verspreiding van Gods Woord.»

Gebruiken bij Chineezers. De Chineezers doen meest alles andersom als wij.

Hun kompas wijst naar het Zuiden, in plaats van naar het Noorden.

De mannen dragen hemden en de vrouwen broeken.